

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 14Saz/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0724100709
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Hauerlandová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:0724100709.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave sudkyňou JUDr. Ivanou Hauerlandovou, PhD. v azylovej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Marocké kráľovstvo, adresa posledného trvalého pobytu v krajine pôvodu: obec C., D. E. F., provincia Marakéš, Maroko, toho času: útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpený: Slovenská humanitná rada, so sídlom Budyšínska 1, Bratislava, IČO: 17 316 014 proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková ul. č. 6, 812, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-357-26/2023-Ž zo dňa 14.03.2024, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa z a m i e t a.

II. Žalobcovi sa n e p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e:

n e n i e:

1. Žalovaný napadnutým rozhodnutím ČAS: MU-PO-357-26/2023-Ž zo dňa 14.03.2024 rozhodol, že žalobcovi sa okrem iného 1. neudeľuje azyl podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona o azyle; 2. neposkytuje doplnková ochrana podľa § 13c ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 4 zákona o azyle. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že počas zaistenia v ÚPZC cudzinec pod menom A. G. dňa 31.10.2023 požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR z dôvodu obavy o svoj život. Za účelom zdôvodnenia jeho žiadosti bol s ním dňa 20.11.2023 vykonaný vstupný pohovor, počas ktorého uviedol, že v Maroku nebol členom žiadnej politickej strany a so štátnymi či neštátnymi orgánmi tam nemal nikdy žiadne problémy. Z krajiny pôvodu odišiel z dôvodu obavy o svoj život pred spolužiakmi a ich rodinnými príslušníkmi. Niekedy začiatkom roka 2021 prišiel za ním spolužiak F. H. a prehováral ho na stretnutie s bývalými spolužiakmi, s ktorými sa už dlhšie nevideli. Menovaný s tým súhlasil a stretol sa s nimi u F. v byte, kde však zistil, že sa nejednalo iba o priateľské stretnutie so spolužiakmi. Zámerom bolo vypracovanie plánu, ako napadnúť bezpečnostné sily v krajine. Takýchto stretnutí sa zúčastnil celkovo trikrát, viac na ne nechodil, pretože sa mu rozhovory so spolužiakmi na túto tému nepáčili a nesúhlasil s nimi. V novembri 2021, po tom, ako na stretnutia prestal chodiť, prišiel F. s ďalšími 3 kamarátmi za ním do mäsiarstva, kde menovaný pracoval, a začal mu diktovať pravidlá, podľa ktorých má vykonávať prácu mäsiara. Menovaný ho však z predajne vyhodil. Mesiac po tomto incidente sa od miestnych obyvateľov dopytal, že polícia zaistila 4 osoby vrátane F.. V máji 2022 ho mali príbuzní F. obviňovať zo spolupráce s bezpečnostnými zločkami. Osobne ho doma navštívil F. brat, strýko a neznámy muž, ktorí sa mu slovné vyhrážali smrťou, pretože podľa nich on udal F. a jeho kamarátov. Tieto osoby sa mu vyhrážali celkovo trikrát, vždy verbálne, pričom naposledy to bolo v júli 2022. Nakoniec sa v októbri 2022, z obavy o svoj život, rozhodol z Maroka odísť do Európy. Iné dôvody svojej žiadosti neuviedol. Z krajiny pôvodu vycestoval legálne letecky 26.10.2022 do tureckého mesta Istanbul. Po niekoľkomesačnom pobyte odtiaľ

pokračoval v ceste do Bulharska, Srbska a Maďarska, kde za pomoci prevádzča prekročil hraničný plot a následne pokračoval v ceste dodávkou, ktorá ho spoločne s ďalšími krajanmi mala dopraviť až do Rakúska. Napokon ich však na Slovensku zastavila policajná hliadka, zaistila a umiestnila do ÚPZC. Z výpovede menovaného vyplynulo, že z krajiny pôvodu vycestoval legálne, na svoj cestovný pas, ktorý si podľa vlastného vyjadrenia v roku 2022 bez problémov vybavil. V konaní o udelenie azylu však nepredložil žiadne doklady totožnosti, ani ich fotokópie, ktoré by potvrdili jeho identitu. Svoj cestovný pas, identifikačnú kartu a vodičský preukaz nechal u známeho menom I. v Turecku, s ktorým bol dohodnutý, že keď mu zavolá, tak mu doklady pošle. Telefonický kontakt na známeho však v Bulharsku stratil, a tak sa s ním kvôli zaslaniu dokladov nevedel spojiť. Po tom, ako bol na Slovensku zadržaný a následne zaistený, opakovane uvádzal, že sa volá A. G. a pod týmto menom požiadal aj o udelenie azylu. Počas pohovoru pred migračným úradom však uviedol, že po tom, ako ho príslušníci polície po zadržaní zbili, rozhodol sa, že im nepovie svoje skutočné meno. Napokon sa však počas pohovoru rozhodol, že túto chybu napraví a uviedol, že v skutočnosti sa volá A. B.. Aj napriek tomu, že menovaný do konania nepredložil žiadny doklad na preukázanie svojej totožnosti, správny orgán nakoniec jeho identitu ustálil na základe jeho výpovede tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti rozhodnutia. Všetky skutočnosti, uvedené menovaným, boli počas konania objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené. V súlade so spoločným stanoviskom Európskej únie o harmonizovanom prístupe k pojmu „utečenec“ zo dňa 4. marca 1996 sa každá žiadosť o azyl skúma individuálne, na základe predložených skutočností a so zohľadnením situácie, pretrvávajúcej v krajine pôvodu žiadateľa. Zo samotnej podstaty azylového práva vyplýva, že sa jedná o špecifický právny inštitút, na základe ktorého sa poskytne adekvátne ochrana len tej fyzickej osobe, ktorá spĺňa zákonom stanovené podmienky. 1. Neudelenie azylu právne odôvodnil ustanovením § 13 ods. 1 písm. a) zákona o azyle, § 8 zákona o azyle, § 2 písm. d) zákona o azyle, § 2 písm. e) zákona o azyle. Z výpovede menovaného je zrejmé, že svoju žiadosť o azyl odôvodňuje obavou o svoj život pred spolužiakovými príbuznými, resp. jeho známym, pričom žiadne iné problémy s ďalšími aktérmi, či už štátnymi alebo neštátnymi, neuviedol. Ak teda menovaný mal skutočne problémy s osobami, ako ich v pohovore uviedol, jednalo sa o problémy so súkromnými osobami, pričom v priebehu konania nebolo ničím preukázané, že by tieto mali priamu súvislosť s jeho rasou, národnosťou, náboženským alebo politickým presvedčením, teda s azylovo relevantnými dôvodmi. Okrem toho, že ním opísané problémy (verbálne vyhrážky príbuzných zadržaného spolužiaka) boli osobného a lokálneho charakteru, nespĺňajú ani kritériá prenasledovania v zmysle § 2 písm. d) zákona o azyle, ktoré by mu bránili naďalej zotrvať v krajine pôvodu. Tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že po nich ešte niekoľko mesiacov ostal žiť v Maroku bez toho, že by jeho bezpečnosť bola niekým bezprostredne ohrozená. Pokiaľ sa však napriek uvedenému cítil v Maroku ohrozený, mohol sa v prvom rade obrátiť so žiadosťou o pomoc na príslušné štátne orgány, čo však neurobil. V súvislosti s týmto je potrebné poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu SR (ďalej len „NS SR“) sp. zn. ISža 17/2008 z 19.08.2008. Menovaný žiadne marocké štátne orgány o pomoc nepožiadaval. Keďže tak nekonal, nemožno uvažovať o neochote alebo neschopnosti príslušných orgánov mu potrebnú pomoc poskytnúť. Pritom z prieskumu Haagskeho inštitútu pre inovácie práva vyplýva, že Maročania považujú súdy a políciu za najužitočnejšiu cestu k spravodlivosti. Ako z ďalších informácií vyplýva, národnou policajnou službou a hlavným orgánom presadzovania práva v Maroku je Generálne riaditeľstvo pre národnú bezpečnosť (DGSN), ktoré patrí pod ministerstvo vnútra. Bezpečnostný aparát zahŕňa niekoľko policajných a polovojenských organizácií s prekrývajúcimi sa právomocami. Vnútorňú poriadok v mestách riadi národná polícia, ktorá podlieha ministerstvu vnútra, pod ktoré patria aj pomocné sily, podporujúce žandárov (ozbrojenú políciu) a ostatné policajné zložky. Kráľovské žandárstvo, ktoré podlieha správe národnej obrany, zodpovedá za presadzovanie práva vo vidieckych regiónoch a na štátnych cestách. Okrem toho Maroko je všeobecne považované za demokratickú krajinu, kde sú dodržiavané všetky základné demokratické práva a z toho dôvodu ho viaceré členské štáty Európskej únie zaradili na zoznam bezpečných krajín pôvodu. Ak sa teda menovaný cítil v krajine pôvodu ohrozený, resp. mal obavu o svoj život, mohol sa obrátiť so žiadosťou o pomoc na príslušné štátne orgány, v kompetencii ktorých bolo riešenie jeho problému so súkromnými osobami. On však svoje problémy v Maroku nijako neriešil, ani sa o to nepokúsil a napriek následnému niekoľkomesačnému bezproblémovému pobytu v krajine pôvodu, nakoniec z Maroka odcestoval do Európy. Keďže teda menovaný počas azylového konania nepreukázal, že verejná moc v krajine mu ako celok odoprela poskytnúť ochranu pred súkromnými osobami, nemôže sa úspešne domáhať medzinárodnej ochrany v podobe udelenia azylu, nakoľko za ochranu každého občana je v prvom rade zodpovedná krajina pôvodu. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8SaZ/8/2022 zo dňa 30.11.2022, rozsudok NS SR sp. zn. 10Sža/6/2015 zo dňa 25.03.2015, rozsudok NS SR sp. zn. 1Sža/26/2014 zo dňa 23.09.2014. K dôvodom žiadosti menovaného je potrebné rovnako uviesť, že napriek obavám o svoju bezpečnosť nepožiadaval po odchode z Maroka o medzinárodnú

ochranu, ani o tom neuvažoval, v prvej pre neho bezpečnej krajine, do ktorej sa dopravil, ktorou bolo Turecko. O možnosti podania žiadosti o azyl neuvažoval ani v Bulharsku, Srbsku, či Maďarsku, teda v krajinách, cez ktoré prechádzal, pretože jeho cieľovou krajinou bolo Francúzsko. O tejto forme ochrany v skutočnosti neuvažoval ani po príchode na Slovensko. K tomuto kroku pristúpil až po niekoľkomesačnom zaistení v ÚPZC. V Turecku, kde sa 7 mesiacov zdržiaval, vôbec neriešil otázku medzinárodnej ochrany, ale skôr otázku sociálnoekonomického charakteru, keďže sa tam zamestnal ako krajčír. Uvedená skutočnosť v podstate potvrdzuje do určitej miery aj ekonomický motív odchodu menovaného z krajiny pôvodu, čo napokon potvrdil aj po zadržaní na Slovensku, kedy pred pracovníkmi cudzineckej polície do zápisnice uviedol, že z Maroka vycestoval z ekonomických dôvodov. Na základe komplexného posúdenia žiadosti menovaného a všetkých relevantných informácií, migračný úrad dospel k záveru, že krajinu pôvodu opustil bez toho, že by tam bol prenasledovaný z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, alebo za uplatňovanie politických práv a slobôd tak, ako je to uvedené v § 8 zákona o azyle. Z uvedeného dôvodu migračný úrad v jeho prípade podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona o azyle nepristúpil k udeleniu medzinárodnej ochrany vo forme azylu. 2. Neposkytnutie doplnkovej ochrany odôvodnil ustanovením § 13c ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 4 zákona o azyle, § 2 písm. f) zákona o azyle. Napriek tomu, že Maroko vo svojom trestnom zákonníku ponechalo aj trest smrti, v krajine sa od roku 1993 popravy de facto nevykonávajú. Okrem toho sa menovaný v Maroku nedopustil žiadneho trestného činu, za ktorý by mu v prípade návratu do krajiny pôvodu táto forma vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) bod 1 zákona o azyle reálne hrozila. Z jeho výpovede ďalej vyplynulo, že v Maroku nebol vystavený mučeniu, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Zároveň neuviedol žiadne skutočnosti, za ktoré by mu v prípade návratu do krajiny pôvodu mali zo strany marockých štátnych orgánov hroziť takéto neprimerané opatrenia. Napriek tomu, že uviedol problémy so súkromnými osobami, v podobe verbálnych vyhrážok, tieto nespĺňajú znaky vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) bod 2 zákona o azyle. V každom prípade pokiaľ sa cítil byť v Maroku ohrozený, mal možnosť obrátiť sa so žiadosťou o pomoc na príslušné štátne orgány. Marocká ústava zaručuje svojim občanom dodržiavanie všetkých základných ľudských práv, vrátane práva na osobnú slobodu a bezpečnosť, pričom neexistujú žiadne informácie o tom, že by tieto práva neboli v praxi dodržiavané. Okrem toho ústava zakazuje diskrimináciu a tiež poškodzovanie fyzickej alebo morálnej integrity akejkoľvek osoby za akýchkoľvek okolností a akýmikoľvek súkromnými alebo verejnými osobami. Nikto nesmie pod nijakou zámienkou spôsobiť kruté, neľudské, ponižujúce zaobchádzanie alebo zaobchádzanie poškodzujúce dôstojnosť (čl. 22 ústavy). Keďže menovaný štátne orgány o pomoc nepožiadaval, možno vylúčiť hrozbu tejto formy vážneho bezprávia aj zo strany príbuzných spolužiaka, ako súkromných osôb. Tento záver, ku ktorému migračný úrad počas konania dospel, je plne v súlade s názorom NS SR v rozsudku sp. zn. 8SŽa/4/2009 z 12.03.2009. Migračný úrad v konaní posúdil aj skutočnosť, či by v prípade návratu menovaného do krajiny pôvodu mohol byť reálne, vážne a individuálne ohrozený na živote alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Za týmto účelom bola na základe dostupných informácií vykonaná analýza aktuálnej bezpečnostnej a politickej situácie v Maroku. Z nej vyplynulo, že Maroko je dlhodobou bezpečnou a stabilizovanou krajinou a neprebíha tam žiadny ozbrojený konflikt takého charakteru, že by pre menovaného v prípade návratu predstavoval individuálnu hrozbu vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) bod 3 zákona o azyle. Nakoľko teda nebolo preukázané, že v prípade žiadateľovho návratu do Maroka by mohol byť vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 13a zákona o azyle, migračný úrad mu doplnkovú ochranu neudelil.

2. Žalobca sa správnou žalobou zo dňa 29.04.2024 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 14.03.2024 zn. ČAS: MU-PO-357-26/2023-Ž v 1. a II. výroku a vrátenia žalovanému na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobu odôvodnil tým, že konanie o udelenie azylu sa začalo dňa 31.10.2023, kedy žalobca požiadal o udelenie medzinárodnej ochrany na území Slovenskej republiky. O udelenie azylu požiadal prvýkrát. So žalobcom bol dňa 20.11.2023 pred Migračným úradom MV SR v ÚPZC Medveďov vykonaný vstupný pohovor za účelom objasnenia a zdôvodnenia jeho žiadosti o udelenie medzinárodnej ochrany. Žalobca v rámci pohovoru uviedol, že sa volá A. B.. Najskôr uvádzal ako priezvisko G., nakoľko ho polícia pri zadržaní zbila a bál sa uviesť svoje pravé priezvisko. Narodil J. E. XX.XX.XXXX v dedine Ludaia, v provincii Marakéš v Marockom kráľovstve, náboženským vyznaním je moslim a jeho materinským jazykom je jazyk arabský. Veľmi málo ovláda aj francúzsky a anglický jazyk. Žalobca v krajine pôvodu absolvoval základné vzdelanie a tri ročníky strednej školy. Po skončení školy začal v domovskej krajine pracovať ako mäsiar v miestnom mäsiarstve, kde pracoval až do odchodu z Maroka. Žalobca vo vstupnom pohovore ďalej uviedol, že proti nemu nie je a ani nebolo

vedené žiadne trestné konanie. Taktiež, že nikdy nebol členom politickej strany alebo hnutia. O udelenie medzinárodnej ochrany žiada z dôvodu obavy o svoj život v prípade návratu do domovskej krajiny. Žalobca vo vstupnom pohovore objasnil, že v Maroku čelil vyhrážkam od jeho bývalých spolužiakov, ktorí sú členovia teroristickej organizácie. Títo bývali v susednej dedine Sidi zwen a obvinili žalobcu z kontaktov na bezpečnostnú službu. Žalobca sa niekoľkokrát stretol s týmito spolužiakmi a inými osobami, pričom sa na týchto stretnutiach rozprávalo o tom, ako napadnúť bezpečnostné sily. Po troch takýchto stretnutiach žalobca usúdil, že tieto stretnutia sú agresívne a násilné a mal pocit, že niečo nie je v poriadku. Keď žalobca prestal chodiť na stretnutia, prišli títo ľudia za ním do mäsiarstva a zasahovali mu do jeho práce, na základe čoho ich žalobca z mäsiarstva vyhodil. Asi mesiac po tom polícia zadržala 4 osoby, nakoľko u nich doma (na mieste, kde sa konali stretnutia, ktorých sa zúčastnil aj žalobca) našli zbrane a nejakú tekutinu. Žalobcu začali príbuzní zadržaných osôb, ako aj nezadržané osoby z teroristickej organizácie obviňovať, že spolupracoval s bezpečnostnými zložkami a na základe toho došlo k ich zadržaniu. Viackrát sa mu slovné vyhrážali smrťou. Nakoľko sa vyhrážky stupňovali, žalobca sa rozhodol, že bude pre neho najlepšie opustiť krajinu. Nemalo pre neho zmysel zostať v Maroku, nakoľko by ho všade našli. Žalobca vyhrážky neoznámil na polícii, nakoľko sa bál pomsty. Žalobca taktiež objasnil, že o udelenie azylu nepožiadala hneď po zadržaní z toho dôvodu, že mu tlmočník povedal, že Maročania nemôžu na Slovensku žiadať o azyl. Dňa 09.04.2024 prevzal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu Rozhodnutie žalovaného zo dňa 14.03.2024, zn. ČAS: MU-PO-357-26/2023-Ž (ďalej len ako „napádané rozhodnutie“), ktorým žalovaný rozhodol vo veci žiadosti o udelenie azylu žalobcu tak, že sa mu: 1. neudeľuje azyl podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona o azyle; 2. neposkytuje doplnková ochrana podľa § 13c ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 4 zákona o azyle; 3. neudeľuje azyl na účel zlúčenia rodiny podľa § 13 ods. 1 písm. b) a § 20 ods. 5 zákona o azyle; 4. neposkytuje doplnková ochrana na účel zlúčenia rodiny podľa § 13c ods. 1 písm. b) a § 20 ods. 5 zákona o azyle. Žalobca s napádaným rozhodnutím v jeho výroku č. 1 o neudelení azylu a vo výroku č. 2 o neposkytnutí doplnkovej ochrany nesúhlasí, považuje ho za vecne a právne nesprávne a nezákonné, a preto proti nemu podáva v zákonom stanovenej lehote správnu žalobu. Správnu žalobu žalobca podáva z dôvodu uvedeného v § 191 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku, a teda z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie veci vidí žalobca v tom, že žalovaný považuje Maroko za bezpečnú krajinu pôvodu a v prípade žalobcu vidí možnosť domáhania sa jeho práv v domovskej krajine prostredníctvom na to príslušných štátnych orgánov. Podľa informácií o krajine pôvodu žalobcu, nachádzajúcich sa v administratívnom spise, dochádza v Maroku k porušovaniu postupov spravodlivého súdneho konania, a to aj tým, že použijú rovnaké policajné záznamy pre viacerých obžalovaných alebo obmedzia prístup obžalovaných k advokátom. Hoci majú jednotlivci prístup k občianskoprávnym súdom v prípade žalôb týkajúcich sa porušovania ľudských práv a podali žaloby, mimovládne organizácie uviedli, že takéto žaloby boli často neúspešné z dôvodu nedostatočnej nezávislosti súdov alebo nedostatočnej nestrannosti, vyplývajúcej z mimosúdneho vplyvu a korupcie. Politické záujmy a vplyv bránia marockým orgánom skutočne zmeniť svoje úsilie v boji proti organizovanému zločinu. Napriek niektorým významným krokom zo strany marockej vlády je v záležitostiach týkajúcich sa kráľovských záujmov badateľný nedostatok transparentnosti a zodpovednosť orgánov činných v trestnom konaní a vojenského personálu je minimálna. Chronická korupcia sa v Maroku ešte viac zvýraznila počas pandémie Covid-19. Podľa doložených správ nie je súdny systém v Maroku nezávislý od panovníka a v praxi sa sudy pravidelne využívajú na potrestanie domnelých odporcov vlády. Vláda síce podnikla kroky na vyšetrovanie úradníkov, ktorí sa údajne dopustili porušovania ľudských práv a korupcie, avšak vyšetrovanie zneužívania zo strany polície, bezpečnostných zložiek a väzenských zariadení nebolo transparentné a dochádzalo k dlhým prieťahom a procesným prekážkam, ktoré prispievali k beztrestnosti. Z verejne dostupných zdrojov ďalej vyplýva, že je v Maroku prítomných niekoľko zločineckých sietí, ktoré sú zapojené do rôznych aktivít ako je obchodovanie s drogami alebo obchodovanie s ľuďmi. Tiež sa predpokladá, že zločinecké skupiny majú väzby s najvyššími politickými a administratívnymi kruhmi v Maroku a korupcia, predovšetkým na nízkej úrovni štátneho aparátu, je naďalej veľkým problémom, pričom príslušníci orgánov činných v trestnom konaní sú niekedy s týmito skupinami prepojení. Na národnej úrovni má síce Maroko prijaté právne predpisy proti organizovanej trestnej činnosti, ale účinné vykonávanie týchto zákonov zostáva výzvou. Z informácií o krajine pôvodu súhrnne vyplýva, že Maroko je krajinou s vysokou mierou korupcie a nezávislosť a práca súdov a polície je aj z tohto dôvodu nedostatočná. Nie je preto nepochopiteľné, že sa žalobca so svojimi problémami neobrátil na štátne orgány a obával sa, že sa o tom dozvedia ľudia, ktorí sa mu vyhrážali. Podľa Príručky o postupoch a kritériách pri posudzovaní statusu utečenca je kľúčovým pojmom opodstatnený strach z prenasledovania, pričom tento strach v sebe zahŕňa tak objektívny, ako aj subjektívny prvok. Je teda potrebné zohľadniť osobné a rodinné zázemie žiadateľa,

jeho príslušnosť ku konkrétnej rasovej, náboženskej, národnej, sociálnej alebo politickej skupine, vlastný výklad jeho situácie, a jeho osobné skúsenosti - inými slovami všetko, čo môže naznačovať, že dominantným motívom jeho žiadosti je strach. Strach žiadateľa o udelenie medzinárodnej ochrany je opodstatnený, ak vie dôveryhodne preukázať, že jeho ďalší pobyt v krajine pôvodu sa stal pre neho neznesiteľný. Tieto úvahy nemusia byť vyslovene podložené osobnou skúsenosťou žiadateľa, ale relevantné je aj to, čo sa stalo jeho rodine, priateľom alebo príslušníkom tej istej rasy alebo sociálnej skupiny. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 1 SŽa 17/2008 z 19.08.2008 „problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi“. Žalobca v konaní poukázal na svoje opodstatnené obavy z prenasledovania a na obavy o svoj život v krajine pôvodu. Z vyššie uvedených správ o krajine pôvodu vyplýva skutočnosť, že marocký štátny aparát je skorumpovaný a mafia zastáva dôležitú úlohu. Osoby, ktoré sa žalobcovi v domovskej krajine vyhrážali, považuje žalobca za natoľko nebezpečné, že mal strach ísť ich vyhrážky oznámiť na políciu. Tieto osoby majú totiž kontakty aj v marockých štátnych inštitúciách, vrátane polície, a preto by sa hneď dozvedeli o takomto oznámení. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR z 19.08.2008 sú problémy so súkromnými osobami dôvodom na udelenie azylu v prípade, ak štátne orgány nedávajú občanom dostatočné možnosti a záruky na ochranu ich práv. V zmysle spomínaných informácií o krajine pôvodu je zrejmé, že sú štátne orgány v domovskej krajine žalobcu skorumpované a podieľajú sa tak na činnosti mafie. Informácie o krajine pôvodu žalobcu nepreukazujú, že by boli štátne orgány schopné žalobcovi poskytnúť dostatočnú ochranu. Táto skutočnosť teda zakladá možnosť udelenia medzinárodnej ochrany na území Slovenskej republiky žalobcovi. Vzhľadom na to, že žalovaný poukazuje taktiež na ekonomický rozmer žiadosti žalobcu o medzinárodnú ochranu, si žalobca dovoľuje uviesť, že nie je pravdou, čo je uvedené v rozhodnutí o administratívnom vyhostení alebo rozhodnutí o zaistení, a teda, že domovskú krajinu opustil z ekonomických dôvodov a že mu v domovskej krajine nehrozí smrť. V zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 31.10.2023 pred príslušníkmi Úradu hraničnej a cudzineckej polície v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov už je uvedené, že žalobca opustil domovskú krajinu, nakoľko „poznal ľudí spojených s terorizmom a nahlásil ich na políciu, o čom sa dozvedeli ich rodinní príslušníci a následne ho chceli zabiť“. Ani vo vstupnom pohovore žalobca neuviedol ekonomický rozmer jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu. Počas vstupného pohovoru taktiež objasnil, že o udelenie azylu chcel požiadať hneď po príchode na Slovensko, avšak tlmočník pri zaistení mu oznámil, že Maročania nemôžu žiadať o azyl a azyl na Slovensku ani nedostanú. Podľa rozsudku NS SR sp. zn. ISŽa 9/2007 zo dňa 16. októbra 2007 alebo rozsudku NS SR sp. zn. ISŽa 4/2014 zo dňa 28. februára 2015 „pokiaľ je výpoveď žiadateľa o azyl v priebehu správneho konania konzistentná a vnútorne bez rozporov, jeho tvrdenia sú zrozumiteľné, zhodné a bez vnútorných rozporov a nevybočuje z dôvodov, pre ktoré žiada o azyl, nemožno klásť nepríjemný dôraz na prvé vyhlásenie žiadateľa o azyl pred príslušníkmi policajného zboru a z prípadných nejasností vo výpovedi žiadateľa o azyl bez ďalšieho nemožno vyvodiť záver o jeho nedôveryhodnosti“. K záveru žalovaného, že v prípade žalobcu neexistujú žiadne indície, ktoré by svedčili o tom, že by v prípade návratu do domovskej krajiny mohol čeliť hrozbe vážneho bezprávia žalobca uvádza, že podľa informácií o krajine pôvodu žalobcu nie je vylúčené, že z dôvodu nefungujúceho marockého štátneho aparátu môže byť po návrate do krajiny pôvodu vystavený mučeniu alebo neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu. Žalobca opustil svoju domovskú krajinu pre obavy o svoj život, ktoré stále pretrvávajú. Niektoré z osôb, ktoré sú členmi teroristickej bunky boli síce zadržané, avšak ďalšie osoby, vrátane rodinných príslušníkov zadržaných, sa mu ešte aj doteraz cez žalobcovu rodinu vyhrážajú smrťou. Žalobca má za to, že v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu nie je vylúčené, že dôjde k ohrozeniu jeho života. V zmysle vyššie uvedeného totiž Maroko nemožno hodnotiť ako bezpečnú a demokratickú krajinu, v ktorej nedochádza k potláčaniu ľudských práv a slobôd, a v ktorej neexistuje riziko ohrozenia života alebo zdravia. Žalobca má za to, že na základe vyššie uvedeného boli v prípade žalobcu preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže a ani nechce vrátiť do krajiny svojho pôvodu.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 17.05.2024 uviedol, že správny orgán pri vydaní rozhodnutia mal za to, že žalobca nesplnil podmienky opodstatnených obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine v krajine pôvodu, ani nie je prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle. Žalobcovi nebola napadnutým rozhodnutím žalovaného poskytnutá ani doplnková ochrana z dôvodu vážnych dôvodov domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Treba uviesť, že po nelegálnom príchode žalobcu

na územie SR, tento bol následne zadržaný príslušníkmi polície a počas zaistenia v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove požiadal dňa 31.10.2023 o udelenie azylu z dôvodu obavy o jeho život. Dňa 20.11.2023 bol so žalobcom vykonaný vstupný pohovor. Ako z výpovede menovaného vyplynulo, dňa 26.10.2022 odletel legálne na svoj cestovný pas z Maroka do Istanbulu. Ďalej pokračoval smerom do Bulharska, Srbska a Maďarska, až bol nakoniec pri policajnej kontrole dodávky, v ktorej cestoval spolu so svojimi krajanmi, zadržaný na území SR. Ako menovaný ďalej uviedol, v krajine pôvodu nebol členom žiadnej politickej strany či hnutia, nikdy nebol trestne stíhaný, problémy s políciou, armádou alebo inými štátnymi subjektami nemal. Objektívne nebolo preukázané, že by dôvody jeho prenasledovania vychádzali z ustanovenia § 8 zákona o azyle, t.j. z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania alebo uplatňovania politických názorov, práv a slobôd alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Treba poznamenať, že udelenie azylu je objektívne viazané na prítomnosť prenasledovania, ako skutočnosti uvedenej v ustanovení § 2 písm. d) zákona o azyle, čo však v jeho prípade preukázané nebolo. Žalovaný sa domnieva, že postupoval pri rozhodovaní o udelení resp. o neudelení azylu alebo poskytnutí doplnkovej ochrany vecne správne, pričom vychádzal najmä z výpovede menovaného a zo všeobecne zistených objektívnych skutočností. Podľa názoru žalovaného nedošlo v tomto smere v prvostupňovom správnom konaní k žiadnemu pochybeniu, nakoľko menovanému bolo umožnené, aby uviedol všetko, čo považuje za dôvody, na základe ktorých žiada o udelenie azylu na území SR, o čom bol aj riadne poučený. Počas azylového konania sa žalobcovi hodnoverným spôsobom nepodarilo preukázať opodstatnenú obavu z perzekúcie v jeho domovskej krajine tak, ako to vyplýva z § 8 zákona o azyle. Treba tiež pripomenúť, že proti žalobcovi nebolo v krajine pôvodu vedené trestné konanie, nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Z dôvodov, ktoré opísal, vyplýva, že nespĺnil žiadnu z podmienok na udelenie azylu v Slovenskej republike, ktoré sú uvedené v § 8 a § 10 zákona o azyle. Pri posudzovaní žiadosti o azyl je potrebné vychádzať z právnej úpravy vymedzujúcej pojem utečenca v podmienkach Slovenskej republiky. Ide hlavne o zákon o azyle a Ženevský dohovor o právnom postavení utečencov z roku 1951. Správny orgán však v prvostupňovom konaní zistil, že žiadateľ nespĺnil primárny predpoklad na udelenie azylu a v jeho prípade sa nepreukázala opodstatnenosť obáv z prenasledovania tak, ako to upravuje zákon o azyle a Ženevský dohovor z roku 1951, ktoré sú v oblasti azylu pre Slovenskú republiku záväzné. Napadnuté rozhodnutie vzhľadom na uvedené dôvody považujeme za zákonné a správne. Migračný úrad taktiež posúdil aj možnosť poskytnúť žalobcovi doplnkovú ochranu podľa § 13a a tiež podľa § 13b zákona o azyle. Z výpovede žalobcu vyplýva, že v prípade návratu do krajiny pôvodu mu nehrozí vážne bezprávie v podobe uloženia trestu smrti alebo jeho výkonu, pretože tam nevykonával takú činnosť, za ktorú by mu takéto sankcia hrozila. Tak isto žalovaný dospel k záveru, že v krajine pôvodu by mu nehrozilo vážne bezprávie v podobe mučenia alebo neľudského zaobchádzania alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu z dôvodu jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu na území SR. Vzhľadom na to, že v Maroku v súčasnosti neprebíha žiadny vnútorný, či medzinárodný ozbrojený konflikt, žalovaný vylúčil aj reálnu hrozbu vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby, z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Z dôvodov, ktoré sú podrobne rozvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, dospel žalovaný k názoru, že žalobca nespĺňa podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany. Ohľadom prípadného ohrozenia žalobcovej bezpečnosti, tak ako sa ju snažil predostrieť počas konania o azyle, je nevyhnutné poukázať na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, vyjadrenú v rozsudku sp. zn. 10Sžak/17/2019 zo dňa 15.11.2019. V prípade menovaného však v azylovom konaní takéto dôvody zistené neboli. Žalovaný dospel v danom prípade k záveru, že žalobca síce krajinu pôvodu opustil, avšak bez toho, že by bol v krajine pôvodu prenasledovaný tak, ako to vyplýva z § 8 zákona o azyle. V prípade žalobcu prenasledovanie, tak ako to predpokladá zákon o azyle, však objektívne preukázané nebolo. Pri rozhodovaní bral žalovaný do úvahy všetky skutočnosti mu známe zo žalobcovej výpovede a všeobecne dostupných informácií o krajine jeho pôvodu a následne rozhodol v zmysle príslušného zákona, ktorým je zákon o azyle. Žalovaný je toho názoru, že správny orgán pri vydaní napadnutého rozhodnutia dostatočne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými žalobcom. Na základe relevantných podkladov rozhodol správne a v súlade so zákonom o azyle. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Správny súd v Bratislave zamietol správnu žalobu proti rozhodnutiu žalovaného ČAS: MU-PO-357-26/2023-Ž zo dňa 14.03.2024.

4. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe

ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

5. Podľa § 207 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať preskúmania rozhodnutí alebo opatrení vo veciach azylu vydaných orgánmi verejnej správy podľa osobitného predpisu.

6. Podľa § 207 ods. 2 SSP, pod rozhodnutiami alebo opatreniami vo veciach azylu podľa odseku 1 sa rozumejú rozhodnutia alebo opatrenia týkajúce sa azylu, doplnkovej ochrany, dočasného útočiska a odovzdania do iného štátu, ktorých vydanie umožňuje osobitný predpis.

7. Podľa § 219 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

8. Podľa § 2 písm. d) zákona o azyle, prenasledovaním sa rozumie závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v

1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia,

2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,

3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,

4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,

5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2,

6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

9. Podľa § 2 písm. f) zákona o azyle, vážnym bezprávím na účely tohto zákona sa rozumie

1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,

2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo

3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

10. Podľa § 8 písm. a) a b) zákona o azyle, ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

11. Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle, ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

12. Podľa § 13a zákona o azyle, ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak rozhodne o a) neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a alebo udelený azyl, alebo b) odňatí azylu podľa § 15 ods. 3 písm. c).

14. Podľa § 19a /Posúdenie žiadosti o udelenie azylu/ ods. 1 písm. a), b) a c) zákona o azyle, ministerstvo posúdi každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo a zohľadní pritom

a. všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie azylu vrátane právnych predpisov krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú, b) vyhlásenia a dokumentáciu predloženú žiadateľom vrátane informácií o tom, či bol alebo môže byť subjektom prenasledovania alebo vážneho bezprávia, c) postavenie a osobné pomery žiadateľa vrátane jeho pôvodu, pohlavia a veku

15. Podľa § 19a ods. 4 písm. d) zákona o azyle, ministerstvo pri posudzovaní dôvodov prenasledovania vychádza z toho, že politické názory zahŕňajú najmä zastávanie názorov, myšlienok alebo presvedčenia o možných pôvodcoch prenasledovania a ich politik alebo postupov bez ohľadu na to, či žiadateľ podľa týchto názorov, myšlienok alebo presvedčenia konal.

16. Podľa § 19a ods. 6 zákona o azyle, pri posudzovaní žiadosti o udelenie azylu sa neprihliada na to, či žiadateľ skutočne má rasové, náboženské, národnostné, sociálne alebo politické charakteristické črty, ktoré spôsobujú jeho prenasledovanie, ak sú mu prisudzované pôvodcom prenasledovania.

17. Správny súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“) v konaní o žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 206 a nasl. SSP) preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie podľa podmienok uvedených v § 206 - § 220 SSP, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a preskúmal tak napadnuté rozhodnutie a obsah administratívneho konania, ktoré

predchádzalo jeho vydaniu v právnych medziach podanej žaloby (§ 182 ods. 1 písm. e) SSP s použitím § 206 ods. 6 SSP), ako aj podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu (§ 206 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná.

18. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného ČAS: MU-PO-357-26/2023-Ž zo dňa 14.03.2024.

19. Inštitút azylu nie je univerzálnym inštitútom, prostredníctvom ktorého možno dosiahnuť legalizáciu pobytu v členskom štáte Európskej únie. Pre udelenie medzinárodnej ochrany je nevyhnutné splniť úzko koncipované podmienky, ktoré sú v zákone o azyle špecifikované. Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky). Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvladnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d) zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu, (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽa/41/2009 zo dňa 04.08.2009).

20. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽa/34/2009 zo dňa 01.07.2009). Zároveň však správny súd poukazuje v tejto súvislosti na to, že správny orgán vo veciach medzinárodnej ochrany nesie zodpovednosť za náležité zistenie reálií o krajine pôvodu.

21. Správny súd konštatuje, že žalovaný vykonal adekvátne dokazovanie k všetkým žalobcom tvrdeným dôvodom pre konanie o azyl. Správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a tiež konanie, ktoré jeho vydaniu prechádzalo a po dôkladnom oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že žalovaný postupoval správne a v súlade s platnou právnou úpravou, a preto aj preskúmané rozhodnutie je vecne správne a zákonné. V správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci a na jeho základe bol vyvozený aj správny právny záver, s ktorým sa súd v celom rozsahu stotožňuje. Rozhodnutie zodpovedá zákonu aj po formálnej stránke. Žalovaný sa podľa názoru súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými, pre posúdenie predmetnej veci rozhodujúcimi skutočnosťami, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad. V jeho postupe neboli zistené také procesné pochybenia, ktoré by mali za následok nezákonnosť tohto rozhodnutia.

22. Námetka žalobcu o nesprávnom právnom posúdení nebola v konaní dôvodná. Správny súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom žalovaného o tom, že žalobca nie je prenasledovaný z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, alebo za uplatňovanie politických práv a slobôd a preto nespĺnil podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle. V tejto súvislosti súd upriamuje pozornosť na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného v napadnutom rozhodnutí, kde žalovaný uvádza, na základe akých úvah a po vyhodnotení akých správ o krajine pôvodu dospel k záveru, že žiaden z dôvodov uvedených žalobcom v konaní o azyle nie je možné subsumovať pod ust. § 8 zákona o azyle. Správny súd má za to, že na základe vykonaného dokazovania v administratívnom konaní bolo možné

dospieť k záveru, ktorý učinil žalovaný, že žalobca nečelil problémom s hrozbou jeho prenasledovania z dôvodu príslušnosti k rase, náboženstvu, národnosti či sociálnej skupine. Tento záver potvrdzujú aj vyhlásenia samotného žalobcu.

23. Tvrdené prenasledovanie, ktorého sa žalobca subjektívne obáva, možno považovať za opodstatnené, no nie je dôvodom v zmysle zákona o azyle, ale skôr súkromného charakteru, ktoré sú daňou za účasť na nelegálnych aktivitách.

24. Správny súd má za to, že žalobcom uvádzané dôvody v jeho žiadosti o udelenie azylu nemožno podradiť pod pojem prenasledovanie zo žiadneho z dôvodov uvedených v predmetnom ustanovení zákona o azyle, keďže žiadnym spôsobom nekorešponujú s jeho rasou, národnosťou, náboženstvom, príslušnosťou k určitej sociálnej skupine či politickým názorom. Taktiež je podľa správneho súdu v tomto kontexte vyjadrení žalobcu v konaní o udelenie azylu správne vyhodnotenie predložených dôkazných prostriedkov. Správny súd tu poukazuje na to, že subjektívna stránka opodstatnených obáv žalobcu ako žiadateľa o azyl z prenasledovania nemohla byť vzhľadom na tieto skutočnosti žalovaným svojvoľne dotvorená „vnútorným presvedčením“ žalobcu. Námietky žalobcu sú založené na jeho subjektívnom presvedčení, ktoré sa však nepodarilo preukázať.

25. Zároveň je správny súd toho názoru, že v prípade situácie žalobcu nemožno vzhľadom na už vyššie uvedené dôvody uvažovať ani o vážnom bezprávi.

26. Podľa rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 2Sak/18/2022 z 31. januára 2023, publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu SR č. 1/2023 pod č. 42/2023 ZNSS), pri rozhodovaní o poskytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13a zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v tej súvislosti posudzovaní existencie väzňeho bezprávia definovaného v § 2 písm. f) bode 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov je správny orgán povinný skúmať splnenie podmienok v nasledujúcom poradí: (i) Ako prvá musí byť posúdená otázka, či sa krajina pôvodu žiadateľa o azyl nachádza v situácii medzinárodného alebo vnútorného ozbrojeného konfliktu. Ak je odpoveď na prvú otázku kladná, žalovaný musí skúmať (ii) existenciu väzňeho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia a (iii) súčasne musí skúmať, či násillie dosahuje intenzitu väzňeho a individuálneho ohrozenia života alebo telesnej integrity. Absencia podmienky medzinárodného, resp. vnútorného ozbrojeného konfliktu v krajine pôvodu vylučuje posúdenie ďalších podmienok uvedených v § 2 písm. f) bode 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (t. j. existenciu väzňeho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia a jeho intenzity), a je tak možné uzavrieť, že väzňa ujma v zmysle uvedeného zákonneho ustanovenia stážovateľovi reálne nehrozí.

27. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať, ani iným spôsobom nevyslo v konaní pred žalovaným najavo, že by mu hrozilo reálne nebezpečenstvo väznej ujmy, odovodňujúce poskytnutie doplnkovej ochrany. Žalobca predovšetkým namietal nesprávne posúdenie obáv z postihu za jeho nezákonné aktivity počas pobytu v skupine, pre ktoré sa stal zo strany súkromných osôb potenciálne vydierateľným. Záver o existencii reálneho nebezpečenstva väznej ujmy nemožno bez ďalšieho vyvodiť z ničím nepodložené a veľmi všeobecne tvrdenia žalobcu o prenasledovaní. Rozsah zisťovania skutkového stavu zo strany žalovaneho odrazil dôvody na udelenie medzinárodnej ochrany tvrdené žalobcom, teda najmä obavy z následkov jeho nezákonnej činnosti v prospech združenia, pre ktoré ako tvrdí sa stal nepohodlným pre podozrenie z kooperácie s bezpečnostnými zložkami, ktorému sa vystavil sám a dobrovoľne.

28. Správny súd má za to, že žalovaný pri posudzovaní prípadu postupoval v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou v oblasti azylu, zohľadnil všetky vyhlásenia a dokumentáciu poskytnutú žalobcom, dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žalobcu, jeho postavenie a osobných pomerov. Správne vyhodnotil zistený skutkový stav a na tento správne aplikoval ustanovenia zákona o azyle majúce za to, že žalobca nesplnil podmienky pre udelenie azylu, či doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že sa podrobne zaoberal všetkými dôvodmi a skutočnosťami relevantnými pre konanie, situáciu z hľadiska vyslovených obáv a správ o krajine pôvodu

vyhodnotil nielen z retrospektívneho hľadiska, ale posúdil možnosť prenasledovania žalobcu aj smerom do budúcnosti.

29. Preukazovať jednotlivé fakty je povinný primárne žiadateľ, no správny orgán je povinný zabezpečiť k danej žiadosti o medzinárodnú ochranu maximálne možné množstvo dôkazov a informácií, a to tých, ktoré vyvracajú tvrdenie žiadateľa, ako aj tých, ktoré ich podporujú (z rozsudku NS SR, sp. zn. 1Sža 48/2014).

30. Aj prípadný dôvod založený na prenasledovaní súkromnými osobami by musel mať nejaký súvis s kvalifikačnými kritériami. Pokiaľ žiadateľ zakladá svoju žiadosť o azyl na prenasledovaní kriminálnymi živlami v krajine pôvodu, musí preukázať neprimerané konanie voči svojej osobe v súvislosti s politickým presvedčením, rasou, národnosťou, náboženstvom či príslušnosťou k sociálnej skupine (z rozsudku NS SR, sp. zn. 1Sža 83/2010).

31. Žalovaný na základe komplexného posúdenia žiadosti žalobcu a všetkých relevantných informácií dospel k záveru, že v jeho prípade neboli splnené zákonné podmienky na udelenie azylu na území Slovenskej republiky v zmysle § 8 zákona o azyle, nakoľko sa ničím nepreukázalo, že obavy, pre ktoré odišiel z krajiny pôvodu, by mali akúkoľvek súvislosť s jeho rasou, národnosťou, náboženským alebo politickým presvedčením alebo príslušnosťou k určitej sociálnej skupine, alebo s uplatňovaním politických práv a slobôd.

32. Správny súd má za to, že žalovaný dostatočným spôsobom zistil v konaní skutkový stav v zmysle línie nastolenej samotným žalobcom. Jeho tvrdenia ako aj dôkazy získané žalovaným z dôkazných prostriedkov doložených do administratívneho konania a zabezpečených samotným žalovaným vytvárajú dostatočný podklad pre ustálenie si skutkového stavu a tento tak, ako bol ustálený žalovaným, nie je v žiadnom smere v rozpore s obsahom administratívneho spisu.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalobu ako nedôvodnú podľa § 219 SSP zamietol.

34. O trovách konania správny súd rozhodol v zmysle ust. § 167 SSP a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobca nemal vo veci úspech.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote 1 mesiaca od doručenia rozhodnutia na Správny súd v Bratislave (§ 443 SSP)

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).